

LOVEC A KOŘIST

Tom Dowd (1992)

I přes snahu wolframových lamp prosakovala do místnosti tma. Roh pokoje zašeptal jméno: "Knighte..."

Na chvíli vzhledl od plochých obrazovek zapuštěných do stolní desky z plexiskla a trochu pokrčil čelo. Za ním prořízalo slunce naposled v tento den detroitskou mlhu a město se pomalu nořilo do soumraku. Poklepal na sklenici se zlatě se lesknoucí tekutinou a čekal. Nic.

Podíval se na obrazovky a čísla se znovu roztančila. Zisky, ztráty, úvěry, konta a bilance se proplétaly do čtyřrozměrné matrice. Projekce vystupovaly z finanční mandaly.

"Knighte..."

Sundal si své zlatem orámované brýle a opatrně je položil na stůl. Jeho unavené oči, lemované malými vráskami, prohledávaly místnost a setrvaly pohledem na temném rohu naproti němu. Čekal. Nic.

„Ukaž se!“ řekl konečně.

„Jak si přejete,“ odpověděla nicota.

Stíny v rohu se mlhavě odlepily od stěn a plynuly k němu. Temnota se zformovala a vytvořila první protáhlý výběžek sebe samé do místnosti. Konečně skutečná tápala po mramorové podlaze a hledala oporu. Další tenký výběžek hmatl po vedle stojící stěně, zavrtal se do ní a přitáhl se. Zářivě a beztvárně se to usmálo.

„Damiene Knighte...“

Když to přišlo blíž, muž pomalu vstal. Šedá barva jeho vlasů se nyní hodila k barvě pokožky jeho ruky, která se pevně zapřela o desku stolu. Krátce si olízl rty a usmál se: „Stejně dobré jako každé jiné jméno, řekl bych.“

„My všichni máme mnoho jmen, některá opravdovější než jiná. My všichni máme mnoho tváří.“

„Vycházím z toho, že jsi sem nepřišel, abys mi recitoval banální filozofie. Co chceš?“ Jeho pohled zabloudiv k ostatním rohům místnosti a zpět na temnou, beztvarou postavu před ním.

„Vyslovil jste mou otázku.“

„Potom by měla být odpověď zřejmá: chci, abys zmizel.“

Úšklebek se stal zlověstným. „Ale to neudělám. Vaše věž je stabilní a dobře střežená a já jsem potřeboval mnoho času, abych si zjednal vstup. Žádám o čas, který mi dlužíte.“

„Potom řekni, co chceš, a zmiz. Nemám čas na takové, jako jsi ty.“

Temnota před ním vzrostla. „Ale vy už jste kvůli mně vynaložil spoustu času. Vaši agenti všude loví mé děti. Má nejhlubší hnízda planou do noci a mláďata křičí.“

Přes mužovy rty přeběhl úsměv. „Dobře.“

Oči absolutní černí se v temnotě změnilly ve štěrbinu. Pomalu se to začalo pohybovat vpřed a odsunovat stranou nábytek. Muž ustoupil o krok zpátky.

„Neprovokujte mě. Mám málo trpělivosti a mohl bych vás zabít ještě dřív, než bych na to pomyslel. Řekněte, co jsem vám udělal, abych se mohl podívat své vlastní hlouposti.“

Muž se krátce podíval na čísla, která se stále ještě pohybovala pod deskou stolu. Dotkl se povrchu a obrazovky zhasly. Jedno světlo nad ním se rozžářilo a vrhlo svůj stín na stůl. Vzhledl a zahleděl se do temnoty.

„Nic jsi mi neudělal, duchu.“

„Pak jsem tedy uškodil vašemu cennému podniku? Oslabil jsem Ares Macrotechnology nějakým způsobem, na nějž už jsem zapomněl?“

„Ne. Mé jediné ztráty v souvislosti s tebou byly dodatečné výdaje za střelivo.“

Černá chápavá paže pokrytá trny se vymrštila z temnoty a roztránila světlo nad mužem. Držák se rozskočil a kov a sklo se rozletěly po místnosti. Temnota se nadouvala za řadou lesknoucích se zubů. „Proč tedy vypalujete má hnízda?“

„Protože existuješ.“

„Takže mé děti jsou zatracené čistě kvůli své existenci? Potom byste vy měl být také. Za jejich esenci si vezmu vaši.“

Mužovy oči se trochu rozšířily: „Svou duši mohu darovat pouze já. Nemůžeš si vzít, co ti nepatří.“

Temnota zasyčela. „Jsem znovuzrození: vše mi má patřit.“ Vyrázilo to vpřed a vrhlo se to na něho ze všech koutů. Temnotu zastavilo oslepující stříbrné světlo, když z mramorové podlahy vystřelily vzhůru kaskády bílého ohně a utvořily kruh kolem muže a psacího stolu. Temnota se stáhla zpět a černé spáry vykřesaly škrábáním jiskry, když se dotkly hranice bariéry.

„Mocné,“ ozval se hlas odněkud z temnoty.

Muž pokrčil rameny. „V případě takových jako ty to splní svůj účel.“

„Takoví jako já sežerou vaši duši, jakmile padne poslední kruh.“ Nad ním se objevily černé oči a trháky, ze stínů vyrostly temné beztvare paže, aby se chopily okrajů hradby. Všude, kde se jí dotkly, se na nich roztančily stříbrné plameny.

Muž potřásl hlavou. „Nevěřím ti. Kdybys byl tím, o čem se mě snažíš přesvědčit, tato hradba by tě nezastavila. Nejsi žádný avatar.“

Oči se zúžily do štěrbin. „Nevíte nic o jménu, které nosíte.“

Nyní se zašklebil muž: „Vím víc, než si myslíš. Zatímco ty jsi méně, než o sobě tvrdíš, já jsem víc, než se může zdát.“ Vypadalo to, jako by mužovy rysy změkly a začaly se roztékat. Jeho vrásčité obličej se vyhladil a pečlivě načesané šedé vlasy se prodloužily, ztmavly a získaly na lesku. Jeho tmavě modré oči se změnilly na pichlavou modř.

„Ach, špatně jsem vás pojmenoval. Nevadí, vyrvu vám duši z těla a poté i duši toho, za něhož se vydáváte.“

Muž nechal ze svých ramenou spadnout nyní příliš velký žaket. „Nerad se opakuji, ale ty nejsi žádný avatar, žádné ztělesnění, hmyze. Pouze duch v pravé podobě, vyslaný ničit na rozkaz svého pána.“

Spáry zatlačily proti sobě a hradba se ocitla pod takovým zatížením, že bílé a černé oblouky světla vytvořily nad mužem kopuli z energie. Duchův škleb se rozšířil. „Pak si vezmu vaše srdce, smrtelníku, a dám ho mláďatům, aby se brzy naučila, jak chutnají lidé.“

„Tomu nevěřím. Abych byl přesný, brzy bude tvá situace ještě horší než ve chvíli, kdy jsi začal rozumět.“

„Vzdorovitý až do konce! Vaše krev mi bude sladce chutnat. Žertujte dále, smrtelníku, vaše hradba už brzy nebude existovat.“

Muž rozpažil své ruce a vzhlédl k duchovi. Těsně kolem špiček jeho prstů tančily černé a stříbrné blesky. „Ta hradba nepatří mně a chrání více tebe přede mnou než naopak.“

Duch se zasmál a vzduch naplnil vysoký praskavý zvuk. „Kdo jste, dítě Země, že se stavíte někomu, jako jsem já?“

Muž před sebe napřáhl plynulým, dobře natrénovaným gestem obě paže. Jednu z nich nechal nataženou, zatímco druhou pokrčil v lokti tak, aby se loktem dotýkala jeho trupu. Energie se přesunula a vyrostla kolem něho. „Sice jsem se narodil na tomto světě, duchu, ale není to místo, kde jsem se poslední dobou zdržoval.“

Část hradby povolila a černá, chitinovým pancířem pokrytá paže hmátla dovnitř světelného kruhu nad podlahou. Mohutné černé tělo se vrhlo proti hradbě, takže se začala prohýbat dovnitř.

„Mnozí vašeho druhu prochází rovinami, často s nimi vyjdu po dobrém.“

„Chyba lávky. Knight tušil, že se ho něco pokusí zabít. Takže podnik mě umístil sem, abych ho chránil. Magie je zde o tolik jednodušší.“

Hradba se rozpadla v dešti bílých jisker, které padaly na muže. Duchovy spáry ho objaly a absurdní, široce se šklebící obličej se k němu přiblížil. „Magie je pro mě všude jednoduchá. Neexistuje žádné místo, kde bych byl slabý.“

„Možná nikde na Zemi, ale jak to vypadá tam nahoře?“ Muž přitáhl ruce k tělu a plochy dlaní přitiskl na sebe. Energie se stáhla a shromáždila se v čisté formě okolo něho. Mezi jeho rukama rostlo světlo.

„Vaše triky vám nebudou nijak k užitku, člověče, já jsem mocné ztělesnění.“ Duch se znovu zvedl.

Muž se usmál. „Formoval jsem energii mezi hvězdami a tančil s dušemi, které byly daleko temnější než tvoje.“ Duch se na něho vrhl a vlnou temnoty prorazilo kopí tvořené světlem, jasnějším než tisíc Sluncí.

„Ochutnej, co jsem se naučil.“